

Sabırsızlar İçin Kıymetli Hikâyelere
Ulaşma Rehberi

En Uzun UYKU

MERVE ÖZCAN

GÜLCE
İLK GENÇ timas

SALIHA☆

(yani ben)

→ saçlarımı ahhemden başka kimseyi dinlemez.

ennn sevdiğim şeyler: uyumak, soru sormak ve ballı yoğurt.

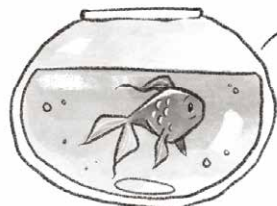
cevapları dinlemekle ve Elagül'le aram biraz bozuk...

☆ Cuma ikramlarını severim.

Özel gücüm: bir dakikada uyumak.

bir dakikada yoğurt kasesini bitirmek

ve on yaşında olmak.

→ Bu Pulbiber (benim canım balığım)

özel gücü: hep şaşkın olmak ve beni sabırla dinlemek.

Pulbiber için yazdığım bir şiir bile var.

Selime
özel gücü:
• çok batılı
olmak
• çok iyi arkadaş
daş olmak

Elagül
(bi şey
demek
istemiyorum
şu an)

veee...

★ Sabırsızlar için kıymetli hikâyelere ulaşma rehberi

- özel gücü:
- soru sormak
 - sayfalarındaki yazıları saklayabilmek
 - süper hikâyeler anlatabilmek
 - meraktaah gatlatabilmek

Fehmi Efendi
→ (kütüphanenin başkanı bençe)

Özel Gücü:

- Dedeme çok benzemek
- Cuma ikramları
- Bir sütü şey bilmek

→ Beyza Abla

Özel gücü:

- Süper biri olmak
- Hep sınava Galişmak

→ Annem ve Babam

özel güçleri:

- beni çok sevmek
- ve beni uykuyla uyandırabilmek

1. Bölüm

Beş dakika
daha!

Salihaaa hadi uyan!”

Çok uzaklardan bir ses duydum sanki ama çok uzaklardan. Öyle uzaklardan ki bu güzel ve sıcak yatağımı bırakıp kalkamayacak kadar uzaklardan hatta.

“Saliha dedim! Kızım hadi kalksana!”

Ses git gide yaklaşıyor, tanıdık bir sese de benziyor. Hatta tahminime göre şimdi beni ayağa dikiverecek birinin sesi bu.

“Kime diyorum ben? Hay Allah’ım, Ashab-ı Kehf uykusu mu bu kızdaki? Estağfurullah, ne uyanmak bilmez oldun benim uykucu kızım!”

Nedir ki o uyku, uykunun hangi çeşidi? Ben hepsini severim çünkü.

“Saliha! Eğer iki dakikaya uyanıp şuraya gelmezsen bugün sana ballı yoğurt falan yok, hatta ne bugünü? Bu hafta yok.”

şimdi bir dakika ama tamam uykuyu çok severim, o benim canım. Ama ballı yoğurt mu uykuyu mu dersiniz, o zaman elim ayağıma dolaşır. Çünkü ikisini de bağrıma basacak kadar severim. Neyse o zaman uykumu aldım zaten, kalkayım.

Yorganımı itip bir güzel gerindim, “Geliyorum anne!” diye de seslendim. Yazık benim güzel aneme o kadar seslendi.

Mahmur mahmur ayağa kalktım. Sonra fanusundaki balığım Pulbiber’e baktım. nce bir selam verdim; biraz da yem. Güzel balığım kocaman gözleri sebebiyle hep bir şaşkın görünür gözüme. Sanki her zaman “Ne? Aman Allah’ım!” diyormuş gibi gelir bana.

nce lavaboya, sonra da doğru mutfağa gittim.

“Günaydııın!” dedim kahvaltıyı hazırlayan aneme. Bir öpcğün ardından masaya oturdum.

“Günaydın uykucu, nihayet yatağından ayrılabilirdin.”

“İnsan o sıcak yataktan kendi isteğiyle nasıl kalkar bilemiyorum anneciğim.”

“Okula geç kalmamak için kalkar Saliha.”

“Sanmıyorum açıkçası. Okulu düşününce benim canım yatağım bana daha bir sarılıyor.”

Sandalyemi çekip oturdum. Bakayım; ayaklarım, tam oturunca yere değiyor mu... Hâlâ değmiyor ama sanki düne göre biraz daha yere yaklaşmış. Uzadım gibi...

Annem kendine ve bana güzel birer sandviç hazırlamıştı. Bir çay alıp karşıma oturdu. Onun ayakları yere hep tam basardı, benim gibi bacakları böyle havada asılı kalmazdı.

“İyi o hâlde sana güzel bir haber vereyim.” dedi.

Sandviçimin içindeki zeytini ağzıma hızlıca atarken, “Yoksa okulumu uzaylılar istila etmiş de maalesef okula gidemiyor muymuşum?” dedim heyecanla.

“Pek sayılmaz.”

“Bizim sınıf aniden, akıl almaz bir şekilde dünyadan silinmiş de öğretmenim seni arayıp ‘Aman Neriman Hanımcığim, sizin kız bugün okula gelmesin.’ mi dedi?”

“Ay Saliha, sen de!”

“Şey olmuş olabilir mi peki uzaylılar sadece sınıf başkanımız olan Elagül’ü kaçırmıştır? Olabilir mi böyle bir şey? Bana olsun gibi geliyor.” Olmuştur inşallah, dün gece buna benzer bir dua edip yatmıştım. Olmuş olabilir.

“Sen hâlâ arkadaşın Elagül’le konuşmadın mı bakayım?”

“Arkadaşın mı?” dedim şaşkınlıkla, “Alındım doğrusu, ne arkadaşısı anneciğim? Asla!”

Elagül sınıfımızın sınıf başkanıydı. Kendisinden bahsetmek istemem ama eğer okulumu sevmiyorsam bunun sebebi biraz da Elagül denen o kızdır.

“Sen öğretmenimle konuşsan anneciğim, olur mu? Elagül’ü beş bin yüz kilometre uzaktaki bir okula gönderseler?” Az söyledim, daha uzak bir yer diyecektim.

“Bak Saliha, daha dün bunu konuştuk ya. Eğer Elagül’ün haksızlık yaptığını düşünüyorsan bunu ya onunla ya da öğretmenle doğru düzgün konuşmalısın.”

“Sen konuşsan?” İnsan nasıl gidip de konuşur ki böyle şeyleri? Gidip, ‘Öğretmenim Elagül

bütün çarpıları bize atıyor, kendi arkadaşları vır vır konuşsa bile hiçbirine bir şey demiyor. Hatta onların çarpısını da bize atıyor. O da yetmiyor, teneffüste bile ismimizi tahtaya yazıyor, galiba Elagül aklını kaçırmış. İsterseniz onu okuldan atın, mı diyecektim? Dense denirdi ama ben biraz utanıyorum.

Allah'ım lütfen Elagül bir rüyaymış gibi olsun. Ve yarın sabah uyanıp okula gelince bir bakayım ki aslında hiç böyle biri yokmuş, aslında ben onu rüyamda görmüşüm! Böyle olsun lütfen. Hatta sınıftakilere sorayım, "Elagül nerede?" diyeyim. Onlar da "A-a! Şaşırdın mı Saliha, o da kim? Bizim sınıfımızda hiç öyle biri olmadı ki." desinler. Allah'ım, lütfen. N'olur. Amin.

"Bence rahatsız olduğun bir konuyu konuşabilecek kadar büyüdün."

Yoo büyümedim, baksana sandalyede ayaklarım hâlâ havada kalıyor. Yumurtalı sandviçimi iştahla ısırırken bunun üzerine biraz düşündüm... "Bence on yaş böyle ciddi konuşmalar için hâlâ küçük." dedim en sonunda.

"Hayır canım benim, değil. Sen ya arkadaşınla ya da öğretmenle konuşacaksın. Olur da

hâlledemezsen sana o zaman yardım ederim.
Anlaştık mı?”

Ağzımdakini bitirmeyi bekleyemeden, “Bakarız anneciğim.” dedim, “Ama unuttum sanma, sen bana önce şu güzel haberi ver hadi!”

“Bugün okulunuz tatil evet, bir tadilat için ustalar sınıflarda çalışmak zorundaymış.”

“E bugün Cuma, o zaman üç gün tatil mi demek bu!”

Annem “Evet.” derken ben çoktan yemek yemeği bırakıp dans etmeye başlamıştım bile! Oley ve yaşasın be!

“Bir haberim daha var, dur.”

“Güzel haber mi o da?”

“Evet. Beyza ablan bugün dışarı çıkarken Saliha da benimle gelsin mi, diye sordu az önce. Önce kütüphaneye gidecekmış, sonra da Saliha’yı dondurma yemeye götürürüm dedi.”

Anneme cevap vermedim ama bu sefer sandalyemi falan da itip yere zıpladım, halının üzerinde dans etmeye başladım. “Allaaaah!”

“Biraz ders çalışacaksın ama önce, yoksa göndermem bak.”

2. Bölüm

Bin Şey Sorabilir miyim?

Saat üçe geliyordu, ben çoktan hazırlanmışım bile. Kadife eteğimi ve çizgili kazağımı giydim, oh mis! Bu düzen bilmez portakal turuncusu saçlarımı da annem bir güzel toplamıştı, zaten bu saçlara laf dinleten de bir tek oydu.

Selimhan portakal kafa diye az dalga geçmiyordu benimle ama zoruma gittiğini sanıyorsa avucunu yalasın. Portakalı çok da severim. Saçlarımı da severim tabii ama dağınıklığına pek laf dinletemem.

Neyse işte ben çiçekler gibi hazırlandım, Beyza abla da eteğimle aynı renk başörtüsünü bir güzel takmış. Pek de yakışmış, zaten büyüyünce

ya onun gibi olacağım ya da Asuman abla gibi.
İkisini de favorilerime ekledim, bakalım...

Önce kütüphaneye doğru yola çıktık.

“Benim bir yarım saat kadar işim var, sen de kitaplarla oyalanırsın değil mi?” dedi.

“Tabi tabi, merak etme.”

“Ay Saliha, bayılıyorum senin şu büyümüş de küçülmüş hâllerine!”

Teşekkür ettim. Kolunu bir omuzuma attı, sarıla sarıla yürümeye başladık.

“Beyza abla?”

“Efendim canım.”

“Sence şu kaldırımdan koşup giden kedinin kaç canı kalmıştır.”

“İnan ki hiç bilmiyorum Salihacığım, istersen bunun cevabını...”

“Neysel neysel, peki bir kertenkele kaçarken kuyruğunu bırakınca sence kuyruğu yeniden çıkıyor mudur?”

“Bunu da bilmiyorum.”

Sordum da sordum. Yol boyunca galiba ona yirmi yedi tane falan soru sordum. Sonra baktım

ki yoruldu, biraz sustum. Ama biraz, çünkü bu da can be kardeşim!

Ben böyle kendi kendime söylenirken Beyza abla gülümseyerek bana döndü:

“Saliha?”

“Efendim Beyza Abla?”

“Alınma ama hiç nefes almadan soru soruyor ve cevabını dinlemiyorsun. Sanki soru sormak için soruyorsun, merak ettiğin için değil.”

“Aslında merak ediyorum ama başka şeyleri de merak ettiğim için dinlemeye vaktim olmuyor.”

“O zaman sorunun ne anlamı kalır ki?”

“Bilmem. Neyse son sorum tamam, mesela ben ayaklarıma kolluk takıp havuza girsem sence suyun üstünde yürüyebilir miyim?”

Beyza ablayı biraz yordum galiba, kütüphaneye geldiğimizde sevinmiş gibiydi. İçeri girdik, her yer kitapla doluydu her yer! Vay canına...

Beyza abla şöyle bir etrafına bakındı, galiba beni bırakacağı bir yer aradı. Sonunda “Heh!” dedi elimi tutup gözüne kestirdiği yere getirdi.

“Fehmi Efendi, nasılsın?”